

DAT NOOIT!

Henriëtte Hemmink

voetbalmeiden

Inhoudsopgave

Merkwaardig

Verrassing!

Loser!

Kus

Betrapt

Paalschieten!

Houseparty

Balen!

Fierljeppen

Een vreemde nacht

De vondst

Proefkonijnen

Klavertjevier

Dat nooit!

Over de auteur

Ook verkrijgbaar in deze serie

© 2019 MeerDanBeeld, Zuid-Beijerland

Voetbalmeiden - Dat nooit!

Auteur: Henriëtte Hemmink

Ontwerp en uitgave: MeerDanBeeld

ISBN 978-90-830351-0-9

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, door middel van druk, fotokopie of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

MERKWAARDIG

‘Hoezo lente!’ moppert Nikkie. Weggedoken in haar regenpak fietst ze over het stille Veenpad naar Heldoorn. De regen striemt in haar gezicht en haar knokkels glimmen op het stuur. Ze tilt haar hoofd op en tuurt chagrijnig naar de grijze lucht. In het westen lijkt het op te klaren, als het een beetje meezit is het tijdens de training droog. ‘Meid, ga postzegels verzamelen!’ opperde opa laatst, toen Nikkie haar vuile voetbalkleding voor zijn ogen uit haar tas kieperde. ‘Voetbal is geen sport voor meiden.’ Hij plaagde haar, want opa Willy is trots op Nikkie. Waar hij ook komt, in de supermarkt, de wachtkamer van de huisarts, het postkantoor of de bejaardensoos, hij zorgt altijd dat zijn voetballende kleindochter het onderwerp van gesprek wordt. ‘Houd die naam in de gaten,’ besluit hij steevast met gepaste trots. ‘Nikkie van Swieten! Over een paar jaar speelt die meid in het Nederlands vrouwenelftal!’ Nikkie grinnikt als ze aan opa denkt. Postzegels verzamelen! Dat nooit! Ze is meer een doener, niet iemand die thuis rustig op een stoel kan zitten. In de verte stopt een auto met aanhanger bij het kruispunt. Een rare plaats om te stoppen, denkt ze. Ze schuift haar capuchon bruusk naar achteren. Koude regendruppels glijden haar mouw binnen. De autoportieren zwaaien open en twee mensen stappen uit. De bestuurder loopt naar de achterkant van de hoge aanhanger en opent de achterklep. De ander is een kleine, tengerere vrouw, gekleed in een strakzittende leren broek met bijbehorend jack en hoge laarzen. Wat zijn die lui van plan? De vrouw loopt om de auto en speurt met een verrekijker de omgeving af. Nikkie stapt af en gaat achter een paar

struiken staan. Ze rekt zich uit, maar ziet niets bijzonders. De vrouw gooit de verrekijker op de achterbank en loopt naar de aanhanger om de man te helpen. Hij heeft een brede plank naar buiten geschoven. Nikkie ziet dat ze met elkaar overleggen, dan wordt er tot haar verbazing een motor uit de aanhanger gereden. De plank wordt teruggeschoven en de klep dichtgedaan. De man grist de verrekijker weer uit de auto. Nu glijden zijn ogen zoekend over het veen. De vrouw rommelt in een tas en ineens kijkt ze op, alsof ze voelt dat ze bespied wordt. Nikkie legt haar fiets in het hoge gras en hurkt achter de struiken. Hier klopt iets niet. Haar mond zakt open van verbazing als ze ziet dat de vrouw een pruik over haar blonde haar schuift, zichzelf vervolgens aan een korte inspectie in de buitenspiegel onderwerpt en het lange ravenzwarte haar fatsoeneert. Als de man plotseling een gebaar maakt met zijn arm, zet de vrouw een helm op. Ademloos kijkt Nikkie toe, zonder te begrijpen wat er gaande is. Waarom zijn ze naar deze stille verbindingsweg tussen Nijverdam en Heldoorn gereden en gaat de vrouw met de motor verder? De motor ziet er robuust en gloednieuw uit. Terwijl de vrouw haar handschoenen aantrekt, heeft haar compagnon de motor alvast gestart, om hem warm te laten draaien. De vrouw zwaait haar been over het zadel, ze kan nauwelijks met haar voeten bij de grond. Er worden nog een paar woorden gewisseld, dan rijdt ze in de richting van Heldoorn. De man kijkt haar onbeweeglijk na. Nikkie wacht minutenlang tussen de struiken. Wanneer de bus er aankomt springt de man in zijn auto en rijdt weg. Hij komt haar kant op. Haastig trekt ze haar fiets de struiken in en wacht gespannen af. Ze duwt een paar takken opzij in

de hoop een glimp van hem op te vangen. Maar ze zit te laag en hij passeert te snel. Ze ziet alleen dat hij een snor en een grote, opvallend gebogen neus heeft.

Ze is getuige geweest van iets dat niet voor haar ogen bestemd was. Nikkie heeft er een vreemd gevoel van gekregen. Een beetje zoals je je voelt als je wakker wordt uit een rare droom, als je moeite hebt om goed wakker te worden.

Ondertussen is de regen gestopt. Heerlijk, dan kan die capuchon af. Ze haat capuchons.

Terwijl ze in een rustig tempo doorfietst, draaien haar gedachten in een kringetje rond. Ze had naar het kenteken van de auto moeten kijken! Stom, dat ze daar niet aan gedacht heeft.

Nikkie nadert het braakliggende terrein, dat het eigendom is van één van de boeren uit de omgeving. Langs het terrein, rechts van het veengebied, ligt een oud, scheefgezakt betonpad. Halverwege het pad staat iemand naast een motor. Dat moet die vrouw zijn! Nikkie remt af en knijpt haar ogen tot smalle spleetjes. Maar de afstand is te groot om er zeker van te zijn. De motorrijder loopt een paar keer om de motor heen en neemt dan een afwachterende houding aan. Verwacht hij iemand op deze stille plek?

Nikkie schuift de stugge mouw van haar regenjas omhoog om op haar horloge te kijken. De training begint om zeven uur. Ze heeft dus nog tijd genoeg om poolshoogte te nemen.

Nikkie draait een rondje over de weg en fietst het betonpad op. Aan het eind, links van het pad, staat een boerderij. In de verte klinkt motorgeronk en even later ziet ze twee jongens op crossmotoren op het land achter de boerderij rijden.

Nikkies ogen schieten heen en weer, van de jongens naar

het betonpad. De motorrijder houdt hen scherp in de gaten en wacht geduldig.

De jongens rijden hard over een zelfaangelegd circuit, springen over heuvels, zweven een paar meter boven de grond en landen perfect. Het terrein is modderig door de regen die vanmiddag gevallen is. Dan ontdekken de jongens de motorrijder, ze minderen gas en rijden via het weiland langs een greppel naar het pad.

Nikkie trapt hard op haar trappers om zo weinig mogelijk van de ontmoeting te missen. Als het de vrouw is, dan wil Nikkie weten waarom ze daar in vermomming naartoe is gegaan.

De jongens laten hun motoren in het weiland en klimmen over het hek. Een van hen kijkt fronsend in Nikkies richting. Ze is buiten adem als ze het drietal tot op ongeveer honderd meter afstand genaderd is. Het is de vrouw! Nikkie herkent haar aan de zwarte pruik en het tengere postuur.

‘Ik hoopte dat ik jullie zou zien!’ Met die woorden begroet de vrouw de jongens.

Nikkie spitst haar oren. Ze moet proberen zoveel mogelijk van het gesprek op te vangen om te kunnen begrijpen wat er zich afspeelt.

‘Gaaf ding!’ zegt de jongen met rossig haar en maakt een gebaar naar de motor van de vrouw.

‘Kan jouw eigendom worden,’ antwoordt ze.

‘Wil je dan ruilen?!’ De lange jongen met donker achterover gekamd haar lacht schaaapachtig en kruist zijn armen voor zijn borst.

‘Dat zou geen eerlijke ruil zijn!’ grijnst de ander, terwijl hij de piercing in zijn wenkbrauw verschuift. Op de een of andere manier voelen ze zich niet op hun gemak bij de

vrouw.

Voorzichtig zet ze haar helm af en strijkt een zwarte haarlok uit haar gezicht. Ze zwaait haar been naar achteren, terwijl haar hand bevallig over de tank glijdt. Ze is kleiner dan de jongens. Nikkie schat haar achter in detwintig.

‘Hoe is het met jullie?’ Ze leunt achterover tegen de motor.

Op dat moment passeert Nikkie. Ze kijken allemaal op.

Het betonpad is geen doorgaande weg, er komen zelden mensen. Impulsief springt Nikkie van haar fiets en probeert de gezichten in zich op te nemen. Ze heeft hen nooit eerder gezien.

‘Overbodige vraag, misschien,’ zegt ze. ‘Maar ik moet naar Heldoorn. Kan ik via deze weg?’

‘Die loopt dood!’ onderbreekt de rossige jongen haar. ‘Je kunt wel doorfietsen, maar dan moet je een hek over en een stuk door het weiland fietsen.’

‘Dan ga ik wel terug.’

De twee jongens knikken ongeïnteresseerd. Hun belangstelling gaat uit naar de vrouw. Nikkie keert haar fiets.

‘Dat wil ik later ook,’ zegt Nikkie met een onzeker glimlachje naar de vrouw. ‘Motorrijden!’

‘Dan moet je nog wat jaartjes geduld hebben,’ antwoordt de vrouw afgemeten. ‘Volgens mij ben je nog veel te jong.’

Er valt een vervelende stilte, Nikkie voelt dat ze ongewenst is. Ze knikt, zegt gedag en gaat er vandoor. Ze kijkt nog een keer over haar schouder, naar het kenteken van de motor. Ze ziet alleen de letter X.

Haar hart bonkt in haar keel en dat komt niet door het fietsen, maar door de merkwaardige sfeer waarmee ze geconfronteerd werd. Die vrouw stoorde zich aan haar aanwezigheid.

Wanneer ze op het Veenpad is, kan ze hen in de verte zien staan. Wat is die vrouw van plan en waar zou haar compagnon naartoe zijn gegaan?

Vijf minuten later fietst ze door het gezellige centrum van Heldoorn naar het sportpark. Charlot te en Karin, ook wel de Siamese tweeling genoemd omdat ze sinds de basisschool niet meer zonder elkaar kunnen, komen vanaf de andere kant aanfietsen. Ze zwaaien uitbundig naar Nikkie. Het zijn vrolijke meiden, die er van houden om de boel op stelten te zetten. Vooral Charlotte. Op een blauwe maandag besloot het tweetal zich als lid aan te melden bij de plaatselijke voetbalvereniging. Ze waren het zat dat jongens voortdurend beweerden dat meisjes niet konden voetballen. Bij H.V.V., de Heldoornse Voetbal Vereniging, hadden ze precies genoeg meisjes om een elftal te formeren. Nu, twee jaar later, boekt het team steeds betere resultaten. Nikkie is nog niet zo lang bij het team. Ze is een sterke aanwinst en iedereen ziet dat ze talent heeft. De trainer, Frits van Schijndel, door Charlotte consequent meneer Frits genoemd, houdt haar prestaties nauwlettend in de gaten en vraagt zich af of iemand met zoveel talent wel in dit team zou moeten blijven. Die vraag heeft Nikkie zichzelf nog nooit gesteld. Ze voetbalt met plezier bij H.V.V. Natuurlijk droomt ze van een prachtige carrière in het Nederlands vrouwenelftal. Wie niet?

‘Heb je het gehoord!’ Charlotte blaast een bel van haar kauwgom.

Nikkie schudt fronsend haar hoofd. ‘Wat?’

‘Meneer Frits heeft een verrassing voor ons.’

‘Zo?’

Karin leunt tegen het hek. ‘Er gaan geruchten...?’

‘Wat voor geruchten?’

Karin en Charlotte halen tegelijk hun schouders op en schieten in de lach.

‘Misschien heeft de plaatselijke bakker zich, in een vlaag van verstandsverbijstering, aangemeld als sponsor van ons team,’ oppert Karin.

‘Of misschien heeft meneer Frits wel kaarten voor ons voor de wedstrijd Nederland - Duitsland,’ hoopt Charlotte.

‘Ik denk dat we op trainingskamp in Zuid-Frankrijk gaan!’

‘Toe maar!’ Nikkie is er niet echt met haar gedachten bij.

‘Heeft hij echt een verrassing?’

‘Ja, dat zei hij tenminste, maar hij zou het na afloop van de training vertellen.’

Nikkie schuift haar fiets in het rek en trekt haar tas onder de snelbinders vandaan. Bij het kruispunt ziet ze Hinke, Sandra, Willemijn en Hanneke aankomen. Ze fietsen met z’n vieren naast elkaar. Een automobilist toetert geërgerd.

‘Ik moet jullie iets vertellen,’ begint Nikkie terwijl ze naar de poort lopen om de anderen op te wachten.

‘Jij ook al?’ Charlotte geeft haar een plagende duw,

dan ziet ze de opwinding in Nikkies ogen. ‘Wat heb jij meegemaakt?’

Nikkie blijft roerloos staan, haar ogen worden als vanzelf naar een groene auto met aanhanger getrokken.

Verbijsterd staart ze naar de blonde vrouw naast de bestuurder. ‘Krijg nou wat!’ sist ze en kijkt haar vriendinnen met glinsterende ogen aan.

VERRASSING!

‘Wat is er?’ Charlotte klinkt bezorgd.

Het duurt even voordat Nikkie reageert. ‘Zag je die auto bij het kruispunt?’ fluistert ze.

‘Die groene, met aanhanger?’

Minstens tien seconden lang blijft Nikkie roerloos voor zich uit staren. Ze probeert zich een idee te vormen van wat er zich op dat betonpad heeft afgespeeld.

‘Als het lang duurt, dan wachten we nog even,’ zucht Karin ongeduldig.

Nikkie rits haar regenjas open. ‘Ik fietste over het Veenpad en zag in de verte een groene auto met aanhanger stoppen, op een plek waar geen mens woont. Een man en een vrouw stapten uit en tuurden om de beurt me een verrekijker over het veen. Toen zag ik zag dat ze een motor uit de aanhanger haalden. Ik vond het allemaal maar vreemd dus toen heb ik mij snel achter de struiken verstoppt. De man startte de motor en liet hem warm draaien. Maar de vrouw droeg motorkleding. En zij zette, voordat ze haar helm opzette, een pruik met lang, zwart haar op...’

Nikkie onderbreekt zichzelf om na te denken. Even later heeft ze alles gedetailleerd aan Charlotte en Karin verteld. Inmiddels zijn Willemijn, Hanneke, Sandra en Hinke gearriveerd en met z’n allen lopen ze naar de kleedkamer. ‘Je had moeten blijven,’ zegt Charlotte.

Ja, dat vindt Nikkie achteraf ook. Ze had zich kunnen verstoppen om te zien hoe de ontmoeting met de twee jongens zou aflopen. Gedane zaken nemen geen keer. Met een zucht kijkt ze naar de C-jeugd, die een oefenwedstrijd speelt.

‘Je vraagt je af wat die vermomming van die vrouw moest